

zákon jen ve prospěch zůstavitele nebo jeho pozůstalosti přiznal, i pozůstalému býti přiznávána. Byla by tedy toliko žaloba podaná žalovaným na žalobkyni a jeho žaloba o rozluku rovněž z viny žalované mohla po případě dále býti sledována, naopak ale žalobkyně je na scestí, snažíc se to činiti se svou žalobou, kdežto by jí podle § 796 obč. zák. příslušelo proti pozůstalosti slušné výživné ovšem jen, pak-li se jí »nedostává«, kdyby se otázkou rozvodu a viny nehýbalo. Co se však týče výživného na dobu života žalovaného, t. j. od 1. května 1923 do 28. září 1924, která spadá z menší části před podání žaloby o rozvod a celým volným zbytkem doby do sporu o ní, jeví se nárok na toto výživné jako nárok na prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř., z něhož, když žaloba o rozvod zamítnuta, nelze učiniti nárok žalobní. Zda a pokud však přísluší žalobkyni výživné po čas sporu, tedy prozatímní výživné, o tom bylo už právoplatně rozhodnuto v cestě prozatímního opatření usnesením prvního soudce ze dne 11. prosince 1923, nemůže tedy žalobkyně žádati zvýšení jeho vůbec, nehledě ani k tomu, že není k tomu pravým prostředkem žaloba.

Čís. 7483.

I když o dlužníkově jmění bylo zahájeno vyrovnací řízení, nemůže exekuční soud z úřadu zastaviti vnucenou správu nemovitosti, nýbrž může tak učiniti za podmínek § 12 (1) a (2) vyr. ř. jen na žádost vyrovnacího komisaře nebo na návrh vyrovnacího správce. Ani za podmínek § 12 (1) a (2) vyr. ř. nemůže se vyrovnací správce domáhati zrušení exekuce, nýbrž toliko zastavení zpeněžovacího řízení. Byla-li zavedena vnucená správa též pro pohledávku, která jest nadána oddělným právem, nelze zrušiti ani řízení ku zpeněžení, leč že by šlo o nucený prodej, jenž by mohl býti odložen podle § 11 (2) vyr. ř.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1927, R II 339/27.)

Soud první stolice zastavil vnucenou správu zabaveného továrního podniku z důvodu § 12 (1) vyr. ř. a nařídil vnucenému správci, by po právní moci usnesení odevzdal podnik straně povinné, zamítl však návrh na zastavení vnucené správy nemovitosti vlož. č. 118, poněvadž se tato vnucená správa vede též pro druhou vykonatelnou pohledávku téže vymáhající věřitelky, kteráž není vyrovnacím řízením dotčena. Do toho usnesení si stěžoval jak vyrovnací správce, jenž podal návrh, o němž bylo prvním soudem rozhodnuto, tak i vymáhající věřitelka. Rekursu vymáhající věřitelky proti zastavení vnucené správy podniku rekursní soud nevyhověl a tím byla věc vyřízena právoplatně. Naproti tomu vyhověl rekursu vyrovnacího správce a první usnesení změnil v ten smysl, že se zastavuje též vnucená správa továrny (nemovitosti) vlož. č. 118, kterouž má vnucený správce rovněž odevzdati straně povinné k rukám vyrovnacího správce a že stížnost do rekursního usnesení nemá odkládacího účinku.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, pokud bylo změněno usnesením rekursního soudu.

D ů v o d y:

Do usnesení rekursního soudu podala vymáhající věřitelka dovolací rekurs, jenž je plně odůvodněn. Vyrovnací správce učinil doslovně návrh »na zrušení, pokud se týče odložení exekuce povolené vymáhající věřitelce pro 800.000 Kč podle usnesení ze dne 9. července 1927 vnucenou správou podle usnesení ze dne 4. července 1927 zabaveného továrního podniku na výrobu kovového zboží provozovaného v O.« vzhledem k tomu, že dne 11. srpna 1927 bylo zahájeno vyrovnací řízení o jmění dlužnice a že podle § 12 vyrov. ř. zanikla oddělná práva nově nabytá exekucí uhražovací nebo zajišťovací v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení. Návrh vyrovnacího správce týkal se tudíž, jak plyne z jeho znění i z citace obou usnesení, jen továrního podniku, nikoli též nemovitosti vlož. č. 118, která rovněž byla usnesením ze dne 4. července 1927 dána do vnucené správy. Neměl se tudíž soud první stolice vůbec zabývat zastavením vnucené správy nemovitosti. Z úřední povinnosti nemůže tak exekuční soud učiniti, nýbrž za předpokladu § 12 (1) a (2) vyrov. ř. jen na žádost vyrovnacího komisaře nebo na návrh vyrovnacího správce. Když však exekuční soud zamítl zastavení exekuce, neměl vyrovnací správce důvodu ke stížnosti. Ale i kdyby se mělo za to, že v návrhu vyrovnacího správce je podle jeho úmyslu obsažen též návrh na zrušení vnucené správy nemovitosti, poněvadž je továrním podnikem zastavena a s ním téměř splývá, nebyl by návrh s jiného hlediska odůvodněn. Předně dlužno upozorniti vyrovnacího správce, že, kdyby tu také byly předpoklady § 12 (1) a (2) vyrov. ř., nemůže se nikdy domáhati zrušení exekuce, jak navrhl, protože nutno počítati s možností obživenutí uhaslého oddělného práva, nýbrž toliko zastavení zpeněžovacího řízení, v tomto případě dalším prováděním vnucené správy. Návrh na zrušení exekuce není však návrhem na zastavení zpeněžovacího řízení podle § 12 (2) vyr. ř. Dále předpokládá tento předpis zákona nejen, že oddělné právo uhaslo, nýbrž že se řízení za účelem zpeněžení provádí toliko na základě takového uhaslého oddělného práva. To případně zdůraznil soud první stolice poukávav k tomu, že v době, kdy o návrhu vyrovnacího správce bylo rozhodováno, byla zavedena vnucená správa téže nemovitosti přístupem podle usnesení ze dne 15. srpna 1927 pro druhou pohledávku téže vymáhající věřitelky 50.000 Kč s přísl., pro kterou vázne na nemovitosti zástavní právo již od 13. listopadu 1922, takže není dotčeno vyrovnacím řízením. Právě-li rekursní soud, že exekuce pro tuto druhou pohledávku může býti dále samostatně vedena, zastavuje však zároveň vnucenou správu nemovitosti a nařizuje vnucenému správci, by ji hned odevzdal vyrovnacímu správci, ocitá se nejen v rozporu sám se sebou, nýbrž i se zákonem. Neboť, byla-li zavedena vnucená správa též pro jinou pohledávku, která je nadána oddělným právem následkem zahájení vyrovnacího řízení nezaniklým, nelze zrušiti ani řízení ke zpeněžení, jež jde dále podle § 11 (1) vyrov. ř., leda že by šlo o vnucený prodej, jenž by mohl býti podle § 11 (2) vyrov. ř. odložen. I když se tedy předpokládá, že jde o oddělné právo, jež zahájením vyrovnacího řízení zaniklo podle

§ 12 (1) vyrov. ř., nebylo správné, zastavil-li rekursní soud vnucenou správu nemovitosti, poněvadž podle § 12 (3) vyrov. ř. nutno vnucenou správu dále vésti pro jinou pohledávku nedotčenou vyrovnacím řízením. Vymáhající věřitelka nemůže ji toliko pro prvou pohledávku, uhasla-li podle § 12 (1) vyr. ř., dále vésti a částku z výtěžku na ni připadající obdržeti, dokud vyrovnací řízení nebylo zastaveno a nebyl do 14 dnů podán návrh na vyhlášení úpadku. Není třeba obírat se ještě další otázkou, zda oddělné právo vymáhající věřitelky vůbec ani nezaniklo, jelikož pro vymáhanou pohledávku 800.000 Kč s přísl. bylo na nemovitosti podle usnesení ze dne 12. srpna 1927 vloženo zástavní právo na základě notářského spisu ze dne 9. září 1926 v pořadí poznámky usnesení ze dne 16. září 1926.

Čís. 7484.

Bolestné neomezuje se pouze na mučivé pocity tělesné, nýbrž dlužno sem zařaditi i mučivé pocity duševní, když úraz tělesný skutečně nastal (úlek z tělesného úrazu).

Námítka započtení škůdce proti nároku na náhradu škody, že zaplatil za poškozeného nemocenské pokladně.

Stačí, byl-li veden spor zřejmě svévolně (§ 408 c. ř. s.) jen z části. Nejde o zřejmou svévoli, přecenil-li poškozený svůj nárok na náhradu škody. Svévole jest vyšší stupeň viny, kladený na roveň škodolibosti.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1927, Rv II 630/27.)

Žalobce byl poraněn při železničním neštěstí na trati žalované dráhy. Jeho nárok na náhradu škody byl uznán pravoplatně důvodem po právu. V žalobě domáhal se žalobce mimo jiné též náhrady 80.000 Kč bolestného. Žalovaná dráha namítla kromě jiného započtením 3.234 Kč, jež zaplatila za žalobce nemocenské pokladně a náhradu škody 10.000 Kč za zvýšené *palmare*, jež jest povinna zaplatiti svému právnímu zástupci vzhledem k přemrštěným požadavkům žalobcovým. *Procesní soud* první stolice přisoudil žalobci celkem 16.070 Kč a neuznal za odůvodněné pohledávky namítané započtením. *Odvolací soud* k odvolání žalované napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud změnil rozsudky obou nižších soudů potud, že přisoudil žalobci pouze 9070 Kč.

Důvody:

Co se týče bolestného, dlužno se přidržeti znaleckého nálezu a posudku, v němž intensita i trvání útrap žalobcových jako následků úrazu jest udána a jehož obsah nižší stolice v rozsudcích svých zjistily. Dle